

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 423

гр. Стара Загора, 24.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно частно гражданско дело № 20265500500220 по описа за 2026 година

Обжалвано е определение № 69 от 15.01.2026 г., постановено по гр. д. № 468/2025 г. на Районен съд – Казанлък, с което са оставени без уважение молбите на ответниците „К.“ ЕАД и „А.т.“ ЕООД да бъде изменено на основание чл. 248, ал. 1 ГПК решение № 925 от 04.12.2025 г. в частта за разноските.

Жалбоподателят „К.“ ЕАД твърди, че определението е неправилно. Счита, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 240 лв. Счита, че е налице голям обем от съдебна практика относно провъзгласяването на нищожността на договори за кредит и обезпечавачи договори за предоставяне на поръчителство. Твърди, че това не било единственото дело, образувано по искова молба от Г. М., представлявана от адв. Е.И. и с ответници „К.“ ЕАД и „А.т.“ ЕООД. Делата били еднотипни и бланкетни и адвоката на ищцата разполагал с възможността да използва свои вече изготвени документи.

На второ място място, жалбоподателят твърди, че между страните били безспорни редица обстоятелства, поради което са процесуалния представител на ищеца не се е наложило да ангажира многобройни доказателства. Самите договори били представени от ответниците, а експертизата била изготвена въз основа на документи, които също били предоставени от тях.

На трето място, жалбоподателят счита, че е налице ниска фактическа и правна сложност на делото. Защитата, която била осъществена по делото, не е била разнопосочна предвид свързаността на двата договора – от прогласяването на нищожността на договора за кредит, сключен между ищеца и „К.“ ЕАД, следвало прогласяването на нищожността на договора за

предоставяне на поръчителство и уважаване на предявените осъдителни искове. Сложността се съсредоточавала около твърдението, че ГПР в договора не отговарял на изискванията на чл.19, ал.4 ЗПК. Важно обстоятелство било и това, че съдът служебно следял за нищожността на процесните договори.

На следващо място, жалбоподателят твърди, че ниската фактическа и правна сложност на селото е обусловена и от обстоятелството, че по делото било проведено едно с.з., на което ищецът не е присъствал. Иска се съдът да постанови определение, с което да измени постановеното решение в частта за разноските, като относно присъденото на насрещната страна адвокатско възнаграждение бъде в размер на 240 лв.

Частният жалбоподател „А.т.“ ЕООД счита, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно. Иска съдът да намали присъденото адвокатско възнаграждение от 480 лв. с ДДС на 240 лв. с ДДС, тъй като делото било с ниска правна и фактическа сложност, имало голям обем еднозначна съдебна практика. Налице били редица безспорни обстоятелства между страните. Делото било разгледано в едно с.з., на което процесуалният представител на ищцата не присъствал. Освен това между ищцата и „К.“ ЕАД и „А.т.“ ЕООД били водени и други дела със сходен предмет.

Въззиваемата страна взема становище, че частните жалби са неоснователни и излага в отговора си съображения в подкрепа на становището си.

Частната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване, и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и редовна, но разгледана по същество – неоснователна, тъй като въззивният съд намира, че обжалваното определение е правилно. Съображенията са следните:

Производството пред първоинстанционният съд е било образувано по искова молба от Г. Н. М. от гр. М., с която против „К.“ ЕАД е бил предявен иск за обявяване на договор за потребителски кредит за нищожен, а срещу „А.т.“ ЕООД – за обявяване на нищожността на договор за поръчителство. Двата иска са предявени кумулативно С исковата молба са представени двата договора, както и е направено доказателствено искане – назначаване на съдебно-счетоводна експертиза с поставени задачи.

С отговора на исковата молба ответникът „К.“ ЕОД е оспорил предявените искове. С отговора си „А.т.“ ЕООД също е оспорил исковете. Изложени са съображения. Като доказателства отново са представени копия от процесните договори.

„К.“ ЕАД е предявил в срока за отговор насрещна искова молба, с която е искал осъждането на ищцата по първоначалната искова молба да му заплати на основание чл.23 ЗПК чистата стойност на кредита в размер на 5000 лв.

Срещу този иск е постъпил отговор от ищцата по първоначалните иски, с който той се оспорва. Поставен е допълнителен въпрос към съдебно-счетоводната експертиза.

Ищцата е била представявана от адв. Е.И. от ЕАдвД „Е.И.“ по пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 03.02.2025 г., от който е видно, че адвокатът е оказал безплатна адвокатска помощ при условията на чл. 38, ал.1, т.2 ЗАдв.

Образуваното дело е било насрочено за 24.11.2025 г. В с.з., проведено на тази дата, процесуалният представител на ищцата не се е явил. С молба, постъпила по делото по електронната поща, адв. И. е поискала делото да се гледа в нейно отсъствие и моли предявените от нея иски да бъдат уважени.

С решение № 925 от 04.12.2025 г. съдът е прогласил нищожността на договора за потребителски кредит от 08.08.2024 г., както и на договора за поръчителство от същата дата и е осъдил ищцата да заплати на „К.“ ЕОД чистата стойност на предоставения кредит в размер на 3740 лв. Със същото решение съдът е осъдил ответниците да заплатят на ищцата направените разноски за платената държавна такса, а на процесуалния ѝ представител – адвокатско възнаграждение общо в размер на 960 лв. с ДДС.

С молби от 22.12.2025 г. ответниците са поискали съдът да измени решението си в частта, касаеща определеното адвокатско възнаграждение.

Първоинстанционният съд е отхвърлил молбите, като е приел, че в решението е изложил съображения относно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, въпреки, че такова не е била плащано. Приел е също така, че следва да се отчете цената на исковете, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, тъй като се касае за спор, по който вече имало многобройна и безпротиворечива съдебна практика.

Въззивният съд счита, че при наличие на отговорност на насрещната страна за разноски съгласно правилата на чл. 78 ГПК, както е в случая, за да се присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв е достатъчно по делото да се установи наличието на изявления за оказване на безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв. Предвид решение на СЕС от 25.01.2024 г., постановено по дело С-438/22 г., при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл. 38 ЗАдв, съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Съгласно съществуващата съдебна практика на ВКС, приетата от Висшия адвокатски съвет наредба, към която чл. 38 ЗАдв препраща, не намира приложение в никоя част, тъй като противоречи на правото на ЕС. Задължителни остават разясненията в т. 3 от Тълкувателно решение № 6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС за процесуалните правомощия на съда и

критерия за упражняването им, израз на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие. Съчетано се прилагат принципът за достъпност до адвокатска защита като гаранция за достъп до правосъдие, възмездният характер на тази защита със зачитане на разумно и пропорционално възнаграждение и правилата за възлагане отговорността за разноси съобразно изхода на делото в гражданския процес. Отчита се разумната връзка на пропорционалност между използваните средства и целите, които трябва да бъдат постигнати - за справедливо възмездяване на положения от адвоката труд, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото и действително извършената работа, без за съда да са обвързващи диктуваните минималните размери по приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1/2004 г. (в този смисъл – определение № 1640/04.04.2024 Г. по ч. гр. д. № 3549/2023 г. на ВКС, III г. о.; решение № 409/26.06.2024 г. по гр. д. № 1857/2023 г. на ВКС, III г. о. и др.).

В случая настоящият съдебен състав намира, че възнаграждението на адвоката трябва да се определи пропорционално на уважената част от исковете, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, както и съобразно действително извършената работа. Фактическата и правна сложност на процесното първоинстанционно производство не е висока, но обуславя присъждането на адвокатско възнаграждение в приетия от районния съд размер. Процесуалният представител на ищеца – адвокат И., е изготвил подробна искова молба, с която са предявени два кумулативно съединени иска. На второ място, следва да се вземе предвид изготвения отговор по предявения от „К.“ ЕАД иск. Настоящият съдебен състав намира, че само по себе си предявяването за съвместно разглеждане на още един иск при условията на кумулативност, допринася за повишаване цялостната правна сложност на делото, което обстоятелство следва да бъде съобразено при определяне на адвокатското възнаграждение. На следващо място трябва да се отбележи ниският материалния интерес по спора; че делото е било разгледано в едно открито съдебно заседание, в което процесуалния представител на ищцата се е явил.

С оглед на горното, присъденото от районния съд адвокатско възнаграждение в полза на адв. И. се явява разумно и пропорционално, съобразено с вида, количеството и качеството на адвокатската работа, като, за да достигне до този извод, настоящият съдебен състав съобрази и това, че адвокатският труд е високо квалифициран и възнаграждението за него трябва да бъде справедливо и достойно. Доколкото, в случая не е налице основание за изменение на първоинстанционното решение в частта му за разностите, правилно районният съд е оставил без уважение подадената молба по чл. 248, ал 1 ГПК. Ето защо, макар и наведените с частната въззивна жалба възражения и оплаквания принципно да са верни и основателни, те не могат

да формират извод за това, че определеното от първоинстанционния съд възнаграждение трябва да се в по-нисък размер. С оглед характера на производството в случая не са налице основания за присъждане на разноси.

Воден от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 69/15.01.2026 г., постановено по гр. д. № 468/2025 г. на Районен съд – Казанлък.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване - чл. 274, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____